

Minni lön og hægri matvøruprísir

Tað er ófatuligt at fólk tíma at góðtaka tann pris, tey skulu gjalda fyrri at liva og virka við tjóðskaparligu gularótini fyrri framman nösina.

Blaðið Framin hefur víst á tað, sum vit onnur arbeisfólk altið hava vítað:

Fyrri tað fyrsta hava vit almikið lægri lönir enn danir og onnur siviliserað fólk.

Fyrri tað annað eru prisirnir á matvørum her almikið hægri enn í Danmark.

Alvaratos — hava vit nakra ordiliga fakfelagsrørslu her? Kannar tú tað, so uppdagar tú, at alt sum eitur »organisatió» millum arbeidarar her heima, lika so gott kund pakkað saman og farið aftur í omnu sína. Her ein hvørki vilji, megi ella stríðshugur at standa stinnir í arbeidararmálum til staðar. Arbeidararørslan er næstan komisk — ein sjónleikur, ella ein sprellumaður, sum arbeisðsgevarar halda í tráðnum.

Sjálvandi rýma fólk heldur av

landinum til hægri lönir og lægri prisir. Húgvuna, flaggið og kenslurnar kunnu tey hava við tollfritt. Tú alfagra land mitt kann syngjast í flogfarinum.

Oman á alt hetta vil Tjóðveldisflokkurin nú yvirtaka ymsar stovnar fyrri at sleppa at lækka lönirnar hjá teim, sum arbeida har. Danir hava gildið tykkum ov mikið, nú skulu tit fáa minni í pegnum og restina gildið í tjóðskapargorri.

Hvat er sjálvstýri vert, um vælferðin skal gjaldast fyrri tað? Í politiska livinum ferðast Finn-bogi og aðrir gandakallar aftur og fram við Smyrli og hugsinar sinu tankar.

Niðri í lortinum liggur arbeisðsmaðurin. Hvussu leingi vil hann lata seg traðka á?

Arbeisðsmaður í Havn

Til HO — »Karamellupappír og listaverk«

Tá listamaðurin fer undir almenna framsýning, er tað altið hugaligt, um onkur letist um vón, og serliga, sum í hesum føri (SOS. 17.12.75), har ummælariin er á byrjanarstigi í hesi grein.

Júst tað, at HO eyðsæð ikki hefur tað listasøguligu útbúgv-ing, ið væntast kundi av einum ummælara, ger, at viðmerkingar hansara kennast ungar og áhugaverdar.

Vanliga mótmælir listamaður ikki ummæli av egnari framleiðslu, og vildi eg heldur ikki tikið til orða, um nevnda ummæli bert hevði snú seg um syndir minar, men tá HO meira viðger nútíðar list í heila tikið, skal eg loyva mær at gera HO nakrar fáar rættleiðingar, so leiðis at hansara persónliga uppfatan — hvussu vælmeint hon enn kann vera — skal ikki standa einsamøll sum hin einasta rætta.

Nei — list fevnri væl víðari enn so, fáur torir at siga seg fullkønan í hesum torskilda evni, ein hefur víðfódda gávu, annar fær so við og við rættiliga góða hylling á tí, hann sær, hoyrir og kennir og aftur onkur hellir seg kanska til tað, sum lötuvís kann røra hjartastreingir — alt sama list hins einstaka og kanska unga ummælaranum ørkymlandi, men ikki er kortini hjá HO at falla í fátt, sjónarringurin toyggist, og ikki minst í listini lærir livið frá sær.

Í fyrsta umfari gremur HO seg um, at list framleidd til sýnis og sølu aldri kann mennast. Jú

— so er eisini áður sagt, men at ganga so langt sum at siga at menning listarinnar mest er framd av teimum, sum hava megnað at framleitt list sína ótarnaða av »sølumynstri» er ikki rætt. Hóast eg ikki sjálvur eri figgjargliga bundin av egnu myndasælu, vil eg geva HO rætt í, at hesin spurningur ikki er listamanninum ókendur, men HO veit óivað, ella átti at vítað, at romantiska uppfatanin av svanga, heimleysa listamanninum í veruleikanum tiberur ikki so ofta er komin fyrri, sjálvst henda uppfatan abæði í skaldskapi og í kvikmyndahøllum, enn er söluvørða av besta slag.

Eg gevi eisini HO rætt í, at list má vera so óheft, sum gjørligt, og ger hann meg tí bilsnan, ja, ikki sørt hugstoyttan, tá hann seinni í ummælinum sjálvur skerjir nevnda frælsi.

Fyrst markar HO hann sum »ein sermerkt menniskja», ið unnist at gerast listamaður, um hann ikki annars er so avbera sermerktur, at hann antin verður politikkari ella legst á sjúkrahús. Seinni heldur HO, at eg sum »kosmopolit» ikki fái feroyingar (»okkum») í talu. Útlendingur kann ikki mála tað og á tann hátt, sum vit vildu haft gjørt. Hann hefur ikki botn í okkara mentan og uppruna.

Eg fari at loyva mær at spyrja, um HO við hesum orðum ætlar at seta landamark um list?

Um stavnhalðið er mentunarlaga »nationalisering» . . . ja so verður listin heft og bundin á

hond og fót, og eg kann greiða unga ummælaranum frá, at í sínari tíð var tað í heimlandi minum ein lítill listamaður við sinum litla svarta yvirskeggi, sum royndi hetta — úrslitið átti at verið hverjum mannabarnið kunnugt og neyvan vert at endurtaka.

Hetta skal ikki samanberast við list, sum náttúrliga í sær sjálvum ber tjóðskaparlig og ofta virðismikil sermerki, men ikki fyrr enn somu sermerki eru færi fyrri at kvetta haft og landamark verða tey til aðra mentan enn hana, ið bert frøir tey fáu.

Á ein hátt gleiðir tað meg at hava givið HO høvi til at fáa luft fyrri innibýrgdu kenslu sinum móti feroyskari »abstraktari» list, tí HO skrivar, at »vit eiga fleiri feroyingar av sama slag, og tað er nú einaferð so, at í einum lítillum samfelag, har øll kenna øll, er kanska einki at siga til, um ummælariin kanska velur at vera heldur spakmæltur, tá vælkendu listamenn landsins hava framsýning — spell, tí eftir minari fátæku áskoðan eru »abstraktu listamenninir» her á landi ikki teir ringastu.

Fyri alt tað er tað, vit vanliga

KVINNUÁRIÐ at enda komið

Árið í fjør hevði nógvar merkisdagar. Í 1975 vóru 30 ár liðin, hann sameind lond fyrri eystan og fyrri vestan vunnu sigur á teirri týsku fascismuni. Eisini eru 30 ár liðin, síðan felagsskapur Sameindu Tjóða varð stovnaður. Í ár, í hesum so nógva umrødda kvinnuári, eru somuleiðis liðin 30 ár, síðan »Demokratiski Kvinnufelagsskapurin» varð stovnaður.

Tað var undir krignum, at sovjetiskar kvinnur vendu sær til allar heimsins kvinnur við uppskotinum um at mynda eina heimsufatandi kvinnufylking móti fascismuni. Hesin felagsskapur varð so stovnaður eftir kriggið, og høvuðsendamálið hansara vóru: stríð móti vandinum fyrri nýggjum kriggi, arb-

nevna »abstrakt» longu við at vera gamalt og neyvan nakað, sum longur skelka kann.

Volker Immanuel Behrens

eiði fyrri friði millum heimsins tjóðir, virksemla til frama fyrri politisk og sosial rættindi hjá heimsins kvinnum og børnum teirra.

Felagsskapurin umfatar allar kvinnur uttan mun til rasu, tjóðskap, religis og politisk sjónarmið. Hann hefur tikið seg væl fram hesi 30 árin: í 1945 luttóku kvinnufelag úr 42 londum, og í 1975 umfatar hann 117 felag úr lol landi. Kvinnufelagsskapurin hefur lagt nógva arbeisð stórsta takið var trygdar og samarbeisðsstevnan, sum varð hátíðarlaga ferd til enda í Helsinki í heyst. Annað megnartakið var kvinnuárið, sum við sinum túsundtals fundum og greinum og fyrilestrum hefur opnað eyguni á øllum heimsins fólk, so at tey sá, at mangastæði er enn langt á mál í frælsis- og javnrættindastríðnum hjá kvinnum.

Igor Pavlov (APN)

NORÐOYA SPARIKASSI

Stovnaður 24. september 1919

Telefon 56366

ELSTI og STØRSTI peningastovnur í Norðoyum

Umframt høvuðsskrivstovuna í Klaksvík eru nú triggjar deildir:

- Leirvíkar Sparikassi, Leirvík
- Norðoya Sparikassi, Norðepli
- Norðoya Sparikassi, Viðareði

Setið peningin inn í SPARIKASSAN
TAÐ loysir seg.

Lýsið í sosialinum